Р Е Ш Е Н И Е
№ 43368

гр. София, 05.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 84 състав,** в публично заседание на 26.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветелина Гоцова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7597** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.121, ал.1, т.3, във вр.с чл.104, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл), във вр. с чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по искова молба на С. В. В.-К., ЕГН [ЕГН], чрез адвокат С. М. от Софийска адвокатска колегия, срещу Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ за заплащане на обезщетение на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл в размер на 6 503 евро за периода от 19.06.2024г – до 19.12.2024 г., поради незаконно прекратяване на служебното й правоотношение със Заповед № РД-10-1/19.06.2024г. на изпълнителния директор на ИА „МН“, за заплащане на мораторна лихва в размер на 141, 17 евро върху претендираното обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, считано от 06.04.2026г/ датата на писмената покана/ до 21.06.2026г., ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба.

В съдебно заседание ищцата се представлява от адвокат М., който поддържа предявените искове. По реда на чл. 214, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК е допуснато изменение на размера на предявените искове съобразно приетото по делото заключение на съдебно-икономическата експертиза, като главният иск по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл се счита предявен за сумата от 7 468,70 евро, а акцесорният иск по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за мораторна лихва за периода от 06.04.2026 г. до 21.06.2026 г. – за сумата от 162,14 евро. Иска се от съда да осъди Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ да заплати на ищцата така заявените суми, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 22.06.2026 г., до окончателното ѝ изплащане. Претендират се и сторените по делото разноски в общ размер на 1 050,00 евро по представен списък на разноските.

Ответникът – Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, редовно призован, се представлява в съдебно заседание от главен юрисконсулт С., който оспорва исковите претенции по основание и размер и моли те да бъдат отхвърлени.
Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че исковите претенции са основателни и доказани по основание и размер и следва да бъдат уважени изцяло.
Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:
Не е спорно между страните, а се установява и от приложените по делото писмени доказателства, че С. В. В.-К. е заемала държавна служба по служебно правоотношение в Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, като със Заповед № РД-15-01-11 от 13.02.2024 г. на изпълнителния директор на ИАМН е преназначена от длъжността „главен секретар“ на длъжност „директор на дирекция“ на дирекция „Разрешения и регистрация на лечебни заведения“ (РРЛЗ) в ИАМН, с ранг II старши. Със Заповед № РД-18-83 от 23.05.2024 г. на изпълнителния директор на ИАМН на ищцата е определена индивидуална основна месечна заплата за заеманата длъжност в размер на 4 370,00 лева (2 234,35 евро), с ниво 8 и степен 4.
Със Заповед № РД-10-1 от 19.06.2024 г. на изпълнителния директор на ИАМН, връчена на същата дата, на основание чл. 90, ал. 1, т. 5, чл. 92, чл. 97, чл. 107, ал. 1, т. 3 и чл. 108 от ЗДСл на С. В.-К. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното ѝ правоотношение за длъжността „директор“ на дирекция „Разрешения и регистрация на лечебните заведения“ в ИАМН, считано от 19.06.2024 г.
С Решение № 27615 от 18.12.2024 г., постановено по адм. дело № 6960/2024 г. по описа на Административен съд София - град, Първо отделение, 14 състав, Заповед № РД-10-1 от 19.06.2024 г. на изпълнителния директор на ИАМН е отменена като незаконосъобразна. Постановеното първоинстанционно решение е оставено в сила с Решение № 12404 от 03.12.2025 г. по касационно адм. дело № 2533/2025 г. по описа на Върховния административен съд, Второ отделение.
След влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта за уволнение ищцата не се е явила в 14-дневния срок по чл. 122, ал. 1 от ЗДСл да заеме предишната си служба в ИАМН, поради което служебното ѝ правоотношение е окончателно прекратено на основание чл. 103, ал. 1, т. 2 от ЗДСл.
От приложените по делото Заповед № 34-48-24 от 18.07.2024 г. на временно изпълняващия длъжността управител на НЗОК и извлечение от служебна книжка се установява, че за периода от прекратяване на служебното правоотношение на 19.06.2024 г. до 21.07.2024 г. ищцата не е заемала държавна служба и не е полагала труд по трудово правоотношение. Считано от 22.07.2024 г., със Заповед № 34-48-25 от 18.07.2024 г., ищцата е назначена на държавна служба на длъжност „главен юрисконсулт“ в Столична здравноосигурителна каса (СЗОК), с определена основна месечна заплата в размер на 2 700,00 лева (1 380,49 евро).
С покана от 06.04.2026 г., изпратена чрез Системата за сигурно електронно връчване (ССЕВ) към Министерство на електронното управление и регистрирана в деловодството на ответника с вх. № 04-01-46 от 06.04.2026 г., ищцата е поканила Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ да ѝ заплати в двуседмичен срок дължимото обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, ведно със законната лихва за забава от момента на получаване на поканата. До приключване на устните състезания по делото обезщетението не е изплатено от ответната агенция.
По делото е прието заключение на съдебно-икономическа експертиза (СИЕ), изготвено от вещото лице Е. Ж.. Заключението е изготвено въз основа на доказателствата по делото и представеното от ответника писмо изх. № ПД-136 от 02.10.2026 г., съгласно което размерът на основната

месечна заплата за длъжността „директор“ на дирекция „Разрешения и регистрация на лечебните заведения“ в ИАМН към релевантния момент по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл – датата на влизане в сила на решението за отмяна на уволнението (03.12.2025 г.), е 4 699,00 лева (2 402,56 евро). В констативно-съобразителната си част и в Таблица № 1 вещото лице е изчислило помесечно и подневно дължимото обезщетение за процесния 6-месечен период от 19.06.2024 г. до 19.12.2024 г., като е съпоставило дължимото възнаграждение в ИАМН (на база основна месечна заплата от 4 699,00 лева) и реално полагащото се възнаграждение в СЗОК (на база основна месечна заплата от 2 700,00 лева):
- за периода 19.06.2024 г. – 30.06.2024 г. (без заемане на служба): 1 879,60 лева (961,02 евро);
- за м. юли 2024 г.: дължима заплата в ИАМН 4 699,00 лева минус получена заплата в СЗОК 939,13 лева = разлика от 3 759,87 лева (1 922,39 евро);
- за месеците август, септември, октомври и ноември 2024 г.: по 1 999,00 лева (1 022,07 евро) месечно, представляваща разликата между 4 699,00 лева и 2 700,00 лева, или общо 7 996,00 лева (4 088,28 евро);
- за периода 01.12.2024 г. – 18.12.2024 г.: полагащо се за дните в ИАМН 2 819,40 лева минус получено в СЗОК 1 847,37 лева = разлика от 972,03 лева (496,99 евро).
Общият размер на дължимото обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за периода от 19.06.2024 г. до 19.12.2024 г. е определен на 14 607,50 лева, равняващи се на 7 468,70 евро. Мораторната лихва за забава върху сумата от 7 468,70 евро за периода от 06.04.2026 г. до 21.06.2026 г. възлиза на 162,14 евро (317,12 лева).
Съдът кредитира изцяло заключението на вещото лице с дадените в съдебно заседание устни разяснения като компетентно, обективно, обосновано и съответстващо на събраните по делото писмени доказателства.
При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:
Предявеният иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е процесуално допустим. Според чл. 121, ал.3 от ЗДСл, държавния служител има право да иска обезщетение за времето, през което не е бил на служба поради прекратяването на служебното правоотношение.
В Глава шеста на ЗДСл са регламентирани обезщетенията, които се дължат на държавните служители при прекратяване на служебното им правоотношение. Съгласно разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение. Съгласно Тълкувателно решение № 4 от 06.11.2023 г. по тълк. дело № 2/2021 г., ОСС на ВАС, I и II Колегии, обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл има имуществен, обективен и ограничен характер. От обективна страна обезщетението има ограничен характер от гледна точка на времевия критерий (максимум до 6 месеца) и на критерия за размера му (изчислява се на база основната заплата за длъжността към момента на признаване на уволнението за незаконно или неявяването да се заеме службата). Законът не изисква установяване виновен характер на издаването на незаконосъобразната заповед или виновно лишаване на държавния служител от възможност да получава заплатата си. Основната предпоставка за получаването на обезщетението, освен признаване на уволнението за незаконно и отмяната на заповедта за

уволнение, е оставането на служителя без работа след прекратяване на служебното правоотношение или извършване на работа на по-ниско платена длъжност в същия период, като максималният период на обезщетяване е 6 месеца. От това следва, че обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, следва да се разглежда като парично компенсаторно средство за покриване на претърпени вреди.
Следователно, съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, предпоставките за основателност на иска за обезщетение, вследствие на незаконосъобразно уволнение са: 1) да е отменена като незаконосъобразна заповедта за прекратяването на служебното правоотношение на служителя и 2) вследствие на уволнението служителят да е бил без работа или да е заемал по-ниско платена друга работа. В настоящия казус са налице всички кумулативно предвидени от закона предпоставки за уважаване на исковата претенция.
По делото безспорно се установява, че уволнението на ищцата е признато за незаконно с влязлото в сила на 03.12.2025 г. съдебно решение по адм. дело № 2533/2025 г. на ВАС. Установява се също, че за процесния 6-месечен период от 19.06.2024 г. до 19.12.2024 г. ищцата първоначално не е заемала служба, а от 22.07.2024 г. е назначена на друга държавна служба в СЗОК с по-ниска основна заплата (2 700,00 лева) от полагащата се за заеманата преди уволнението длъжност. Поради това претенцията е доказана по своето основание.
По отношение на размера на дължимото главно обезщетение:
По силата на изричното правило на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл релевантна за определяне на базата на обезщетението е основната заплата за длъжността към момента на признаване на уволнението за незаконно (в случая – датата на влизане в сила на окончателното решение на ВАС – 03.12.2025 г.). Към тази дата основната месечна заплата за длъжността „директор“ на дирекция „РРЛЗ“ в ИАМН е възлизала на 4 699,00 лева (2 402,56 евро). Въз основа на приетото и неоспорено експертно заключение по СИЕ, с оглед на съпоставката с получаваното възнаграждение в СЗОК, чийто размер от 2 700,00 лева бе надлежно изяснен и потвърден от вещото лице в съдебно заседание, съдът приема, че дължимото обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за исковия 6-месечен период възлиза точно на 7 468,70 евро (14 607,50 лева). Предявеният главен иск следва да бъде уважен изцяло в допуснатия увеличен размер.
Относно претенциите за лихви:
Съгласно трайната съдебна практика и задължителните указания по т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по тълк. гр. д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС, вземането за обезщетение става ликвидно и изискуемо от момента на влизане в сила на решението за отмяна на незаконосъобразния административен акт (03.12.2025 г.). Тъй като ЗДСл не съдържа специални правила за забавата, приложими са общите правила на чл. 84, ал. 2 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. Законната лихва се дължи въз основа на закона, без да е уговорена в договор. Такава е лихвата по чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите, при неизпълнение на парично задължение, като длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Съобразно изявлението на процесуалния представител на ищеца, се претендира мораторна лихва за периода от поканата (06.04.2026 г.) до датата, предхождаща завеждането на исковата молба (21.06.2026 г.). Акцесорният иск следва да бъде уважен изцяло за сумата от 162,14 евро съобразно изчисленията на експертизата. Върху присъдената главница от 7 468,70 евро се дължи и законна лихва за забава, считано от датата на предявяване на исковата молба в съда – 22.06.2026 г., до окончателното ѝ изплащане.
Относно разноските по делото:
При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК ищцата има право на пълно възстановяване на направените по делото разноски. От приложените доказателства (договор за

правна защита и съдействие, разписка и платежно нареждане за депозит за вещо лице) се установява реалното извършване на разноски в общ размер на 1 050,00 евро, от които: 150,00 евро – изплатено възнаграждение за вещо лице по СИЕ, и 900,00 евро – заплатено адвокатско възнаграждение. Заплатеният адвокатски хонорар съответства на фактическата и правна сложност на спора и на материалния интерес, поради което следва да се присъди изцяло в тежест на ответника.
Така мотивиран, Административен съд София - град, Първо отделение, 84 състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ да заплати на С. В. В.-К., ЕГН [ЕГН] сумата от 7 468,70 евро (седем хиляди четиристотин шестдесет и осем евро и седемдесет евроцента), представляваща дължимо обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за периода от 19.06.2024 г. до 19.12.2024 г. вследствие на незаконосъобразно уволнение, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на исковата молба – 22.06.2026 г., до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 162,14 евро (сто шестдесет и две евро и четиринадесет евроцента), представляваща мораторна лихва за забава за периода от 06.04.2026 г. до 21.06.2026 г.,
ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ да заплати на С. В. В.-К., ЕГН [ЕГН], сумата от 1 050,00 евро (хиляда и петдесет евро), представляваща съдебно-деловодни разноски по делото.
Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: